

Kędzierzyn-Koźle
Sławięcice
(Woj. Opolskie)

Kościół pw.
św. Katarzyny Aleksandryjskiej
([o kościele](#))

Kościół p.w. św. Katarzyny Aleksandryjskiej

Nieopartycki kościół w Światowitych został wybudowany w latach 1864 - 1869 przez architekta z Kolonii, późniejszego profesora uniwersytetu w Monachium i Wiednia, Friedricha Schmidta. Pięć lat budowę sprawował proboszcz Amand Dronik, który zarządził budowę parafii w latach 1849 - 1856. Nie jest to jednak pierwszy kościół w Światowitych. Podczas budowy zburzono bowiem na pozostałe fundamenty poprzednich kościoła, a innych najbliżej wskazuje na świątynię popoziłą z około IX wieku. Szere na tym terenie była świątynia, to zakłada się, że istniała także osada zamieszkała przez ludzi. W XIII wieku istniała tu już świątynia katolicka pod wezwaniem św. Katarzyny i św. Małgorzaty. W tym samym wieku został na tym samym miejscu i pod tym samym wezwaniem, wybudowany nowy kościół gotycki, który pomimo Wojny Trzydziestoletniej (1618 - 1648) i przymusowego, czasowego przejścia przez protestantów (około 25 lat), przetrwał aż do 1864 roku.

Po długich staraniach miejscowego proboszcza obecny kościół został wybudowany w ciągu 4 lat. Zwłaszcza, że nie było wtedy elektryczności, ani sprzętu smacznizowanego, a także bierąc pod uwagę nocną poręczą spowodowaną wojną prusko-austriacką (1866) jak również fakt rzucenia starego kościoła postawienia go na nowo obok na czas budowy, był to naprawdę podobnie krótki czas budowy.

Koszt budowy opierał na sumie 48 000 marek, z czego 20 000 z racji patronatu pokrył Książę na Hohenlohe-Öhringen. Wszelkie drewniane ozdoby powstały w szkole wiedeńskiej, konfesyjony, balaski i balustrady w Wroclawskiej Szkole Artystycznej, a stacje drogi krzyżowej i drewniane figury apostołów, ufundowane przez Księżną Paulinę z Hohenlohe, w Monachium. Marmur pochodzi ze Szwajcarii. Windaże są dziełem sławnej wroclawskiej firmy Söllera. Drewno zostało odlane w Wimper-Neumarkt. Organy są dziełem firmy „Jiraca Walter“ z Gierowa koło Głogowa.

Kościół został konsekrowany 6 czerwca 1869 r. przez wrocławskiego Księcia Arcybiskupa Heinricha Förstera.

Podczas I Wojny Światowej kościół był niestopniowy. Drewno jednak, z wyjątkiem jednego, pochodzącego z 1555 r., zostało zlikwidowane na cele wojenne w 1917 r. Podczas Powstania Śląskich, na skutek wysadzonego mostu nad Młynówką, uszkodzona została wieża kościoła. Wyrównano ją dopiero pod koniec lat dwudziestych XX wieku. Czas II Wojny Światowej kościół w zaradzie był przetrwał nieuszkodzony. Jedynie ponownie skonfiskowano drewno w 1941 r., w tym także wspomniane wcześniej drewno pochodzący z 1555 r. Podczas frontu 1945 r., zostały uszkodzone okna i dach kościoła. Obecne okna, drewno 1. marmuru, 2. św. Józefa, 3. św. Katarzyny i najwięcej Amand Droni, zostały odlane i zakupione w latach 1954 - 1971 w firmie odlewniczej „Odlewnia Żelaza i Metalu“ Józefa Bukowskiego w Dąbrowie Górniczej. W latach sześćdziesiątych XX wieku pierwotny hepek z dachu został wymieniony na cernit i węższe kościół (1961 r.) malowane. Z kolei w latach dziewięćdziesiątych etnizm wymieniono na blachę miedzianą. Na przełomie XX i XXI wieku zostały odnowione zabytkowe XIX wieczne witraże. Wykonała to firma Mirosława Piotrowicza „Art. Glas“ z Chorowa.

Od 13 lutego 1970 kościół jest architektonicznym zabytkiem naszego województwa i jest pod ochroną wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Die Katharinen-Kirche in Światowity

Die Kirche der heiligen Katharina von Alexandria, Märtyrin, wurde im Jahr 1864-1869 im neogotischen Stil durch den Kölner Architekten Friedrich Schmidt, dem späteren Professor der Universität in Mailand und Wien, erbaut. Bauberr war der damalige, hiesige Pfarrer, Amand Dronik. (1849-1886). Diese Kirche war natürlich nicht die erste Kirche in Światowity. Bei der Errichtung stieß nämlich schon über tausend Jahre. Das beweisen die Funde der Bauarbeiten. So sieht man beim Bau dieser Kirche auf den Fundamenten alte, uralte Fundamente. Das heißt bezeugt einen hier gewesenen, heidnischen Tempel. (IX Jahrhundert). Womit aber damals hier schon ein Tempel stand, musste es zwangsläufig auch eine Ortschaft geben haben. Im XIII Jahrhundert fand man hier schon eine katholische Katharinen und Margareten Kirche vor. Auf derselben Stelle aber wurde im XIII Jahrhundert eine neue, gotische Kirche, die auch eine Katharinen und Margareten Kirche war, gebaut. Diese Kirche überlebte Jahrhunderte bis 1864. Zwar wurde sie im Dreißigjährigen Krieg zwangsläufig, vorübergehend den Protestanten übergeben (25 Jahre), aber blieb grundsätzlich katholisch.

Nach langen Bemühungen gelang es dem Pfarrer Dronik in schwierigen Umständen, - es gab noch keine Elektrizität, keine Traktoren, keine mechanischen Baumaschinen, 1866 während der preussisch-österreichischen Krieg, ab ein Jahr Pause, - den Kirchenbau in kürzester Zeit (1864-1869) zu vollenden. In diesem Zeitraum muss man noch den Abbau und die Neuerichtung einer protestantischen Kirche miteinbeziehen.

Der Kostenausschlag für die neue Kirche war mit 48 000 Mark bestückt. Davon viel dem Patronatsbesitzer Fürst zu Hohenlohe, die Summe 20 000 Mark zu. Alle Altäre (Holzschnitzwerke) wurden von der Wiener Kunstschule, - die Beichtstühle, Kommunionbleche und Balustraden von der Breslauer Kunstschule, der Kreuzweg und alle, von Prinzessin Pauline zu Hohenlohe gestifteten Apostelfiguren, in München hergestellt. Der Marmor für die neue Kirche stammt aus Ländek bei Glas. Alle Baustoffe wurden von der Kunstwerkstatt „Söllner“ in Breslau geliefert. Die Glocken stammen aus Wimper-Neumarkt. Die Orgel stammt aus der Orgelbau-Firma „Gebrüder Walter“ - Glien bei Grottkau.

Am 6 Juni des Jahres 1869 wurde die Kirche vom breslauer Fürstbischof Dr. Heinrich Förster feierlich eingeweiht.

Zwar war die Kirche in I Weltkrieg nicht beschädigt worden, dennoch wurde sie 1917, für Kriegszwecke, der Glocken beseitigt, - außer einer aus dem Jahr 1555. Heilig wurde aber 1921 der Kirchturm, während der Polen-Aufstände, durch Sprengung der nebenan liegenden Brücke durch polnische Inzurgenten, beschädigt. Erst Ende der zwanziger Jahre konnte er wieder instand gesetzt werden. - Dem II Weltkrieg überlebte die Kirche nur mit beziehungsweise geringen Dach- und Fenster-Schäden. Leider wurden aber auch diesmal, 1941, alle Glocken, auch die aus dem XVI Jahrhundert stammende, für Kriegszwecke, entwendet. Nach dem II Weltkrieg konnten erst im Zeitraum zwischen 1954 - 1971, neue Glocken durch Pfarrer Maximilian Czichon angeschafft werden. Augenblicklich hängen im Kirchturm 4 Glocken - 1. Marienglocke, 2. Josephglocke, 3. Katharinen- und als größte die Amand Droni-glocke. Alle stammen aus der Baustoffmetall-Gießerei „Odlewnia“ - „Stawa i Metalu“, Józef Bukowski, Dąbrowa Górnicza. In den 60-iger Jahren wurde das originale, aber beschädigte, Schiefer-Dach durch Eisen-Platten ersetzt. Die wiederum wurden in den 90-Jahren durch ein Kupferblech-Dach ersetzt. Um den Jahrbauerschutz (XXXXI) wurde alle, unter Denkmalschutz stehende Baustoffe gemörtel, bzw. neu, durch die Firma „Art. Glas“ M. Piotrowicz aus Chorów, renoviert und konserviert.

Seit dem 13 Februar 1970 steht die Kirche als architektonisches Denkmal des Oppolener Bezirks unter Denkmalschutz.

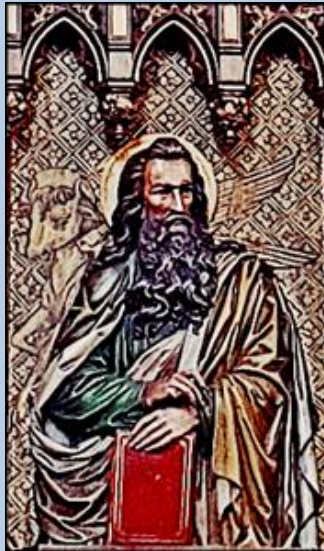
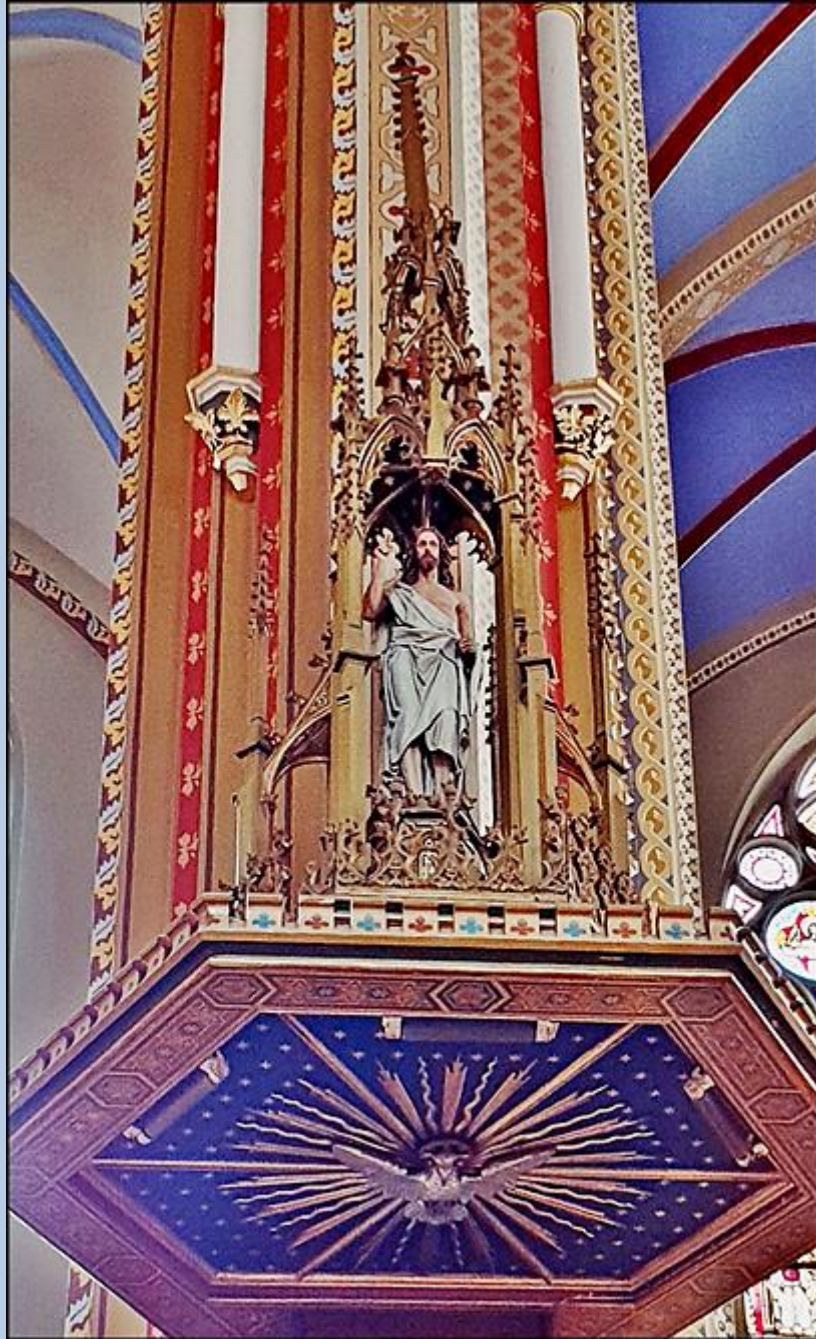

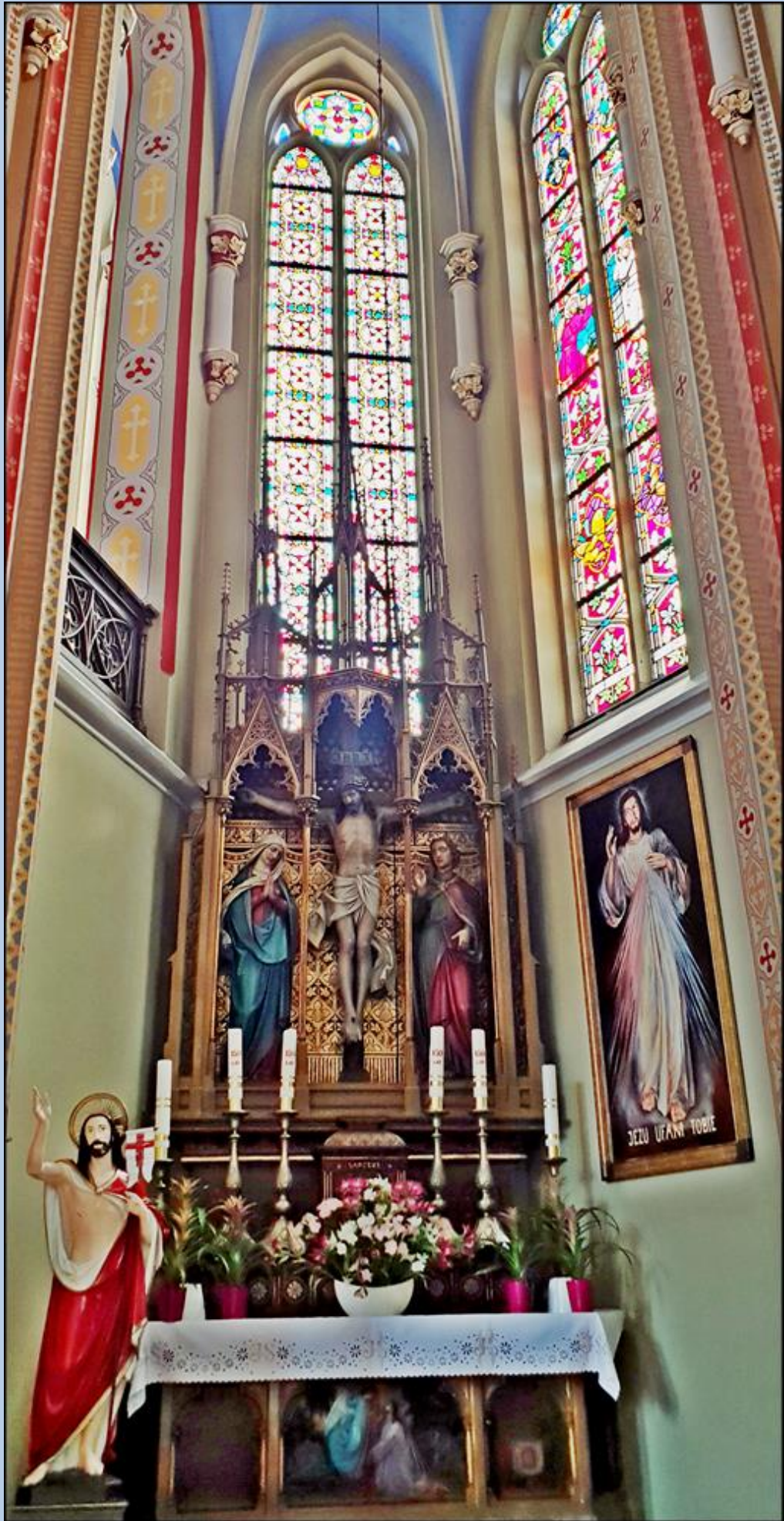

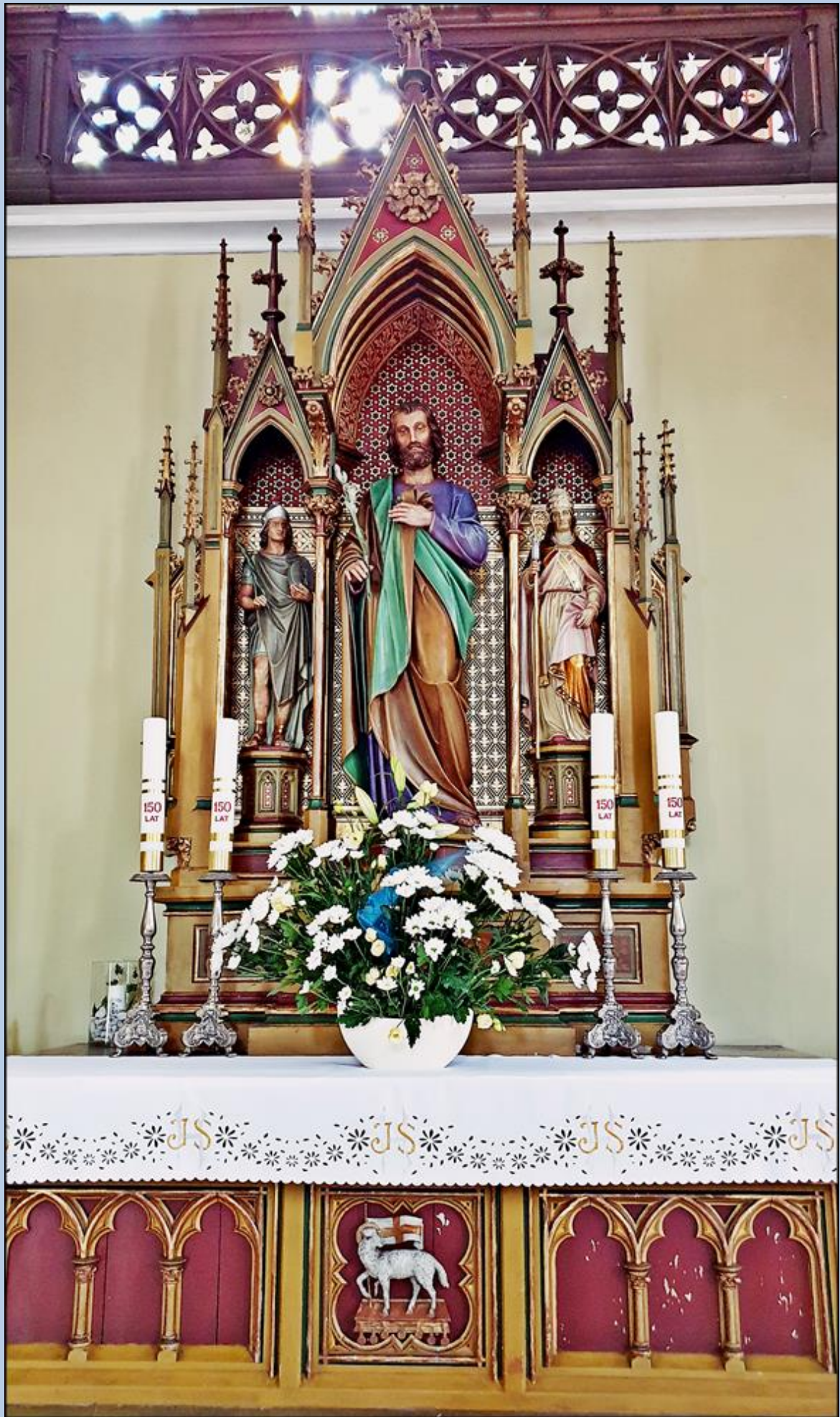

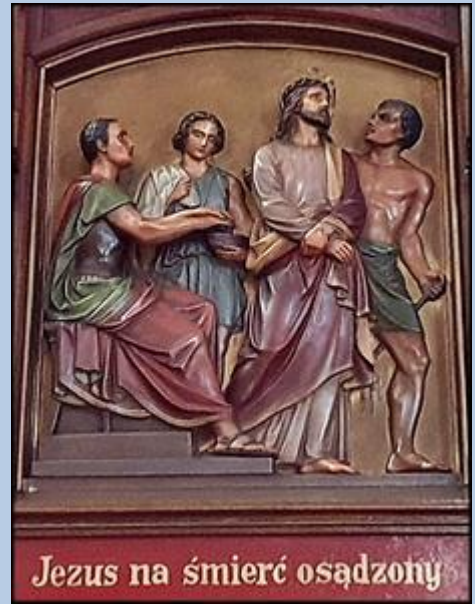

Święta Weronika ociera twarz Jezusa

Jezus drugi raz pod Krzyżem upada

Jezus naucza płaczące nad sobą niewiasty

Jezus trzeci raz pod Krzyżem upada

Jezus z szat obwiązuje

Jezus do Krzyża wieńcowany

Jezus na Krzyżu umiera

Jezus z Krzyża zdjęty

Jezus do grobu złożony

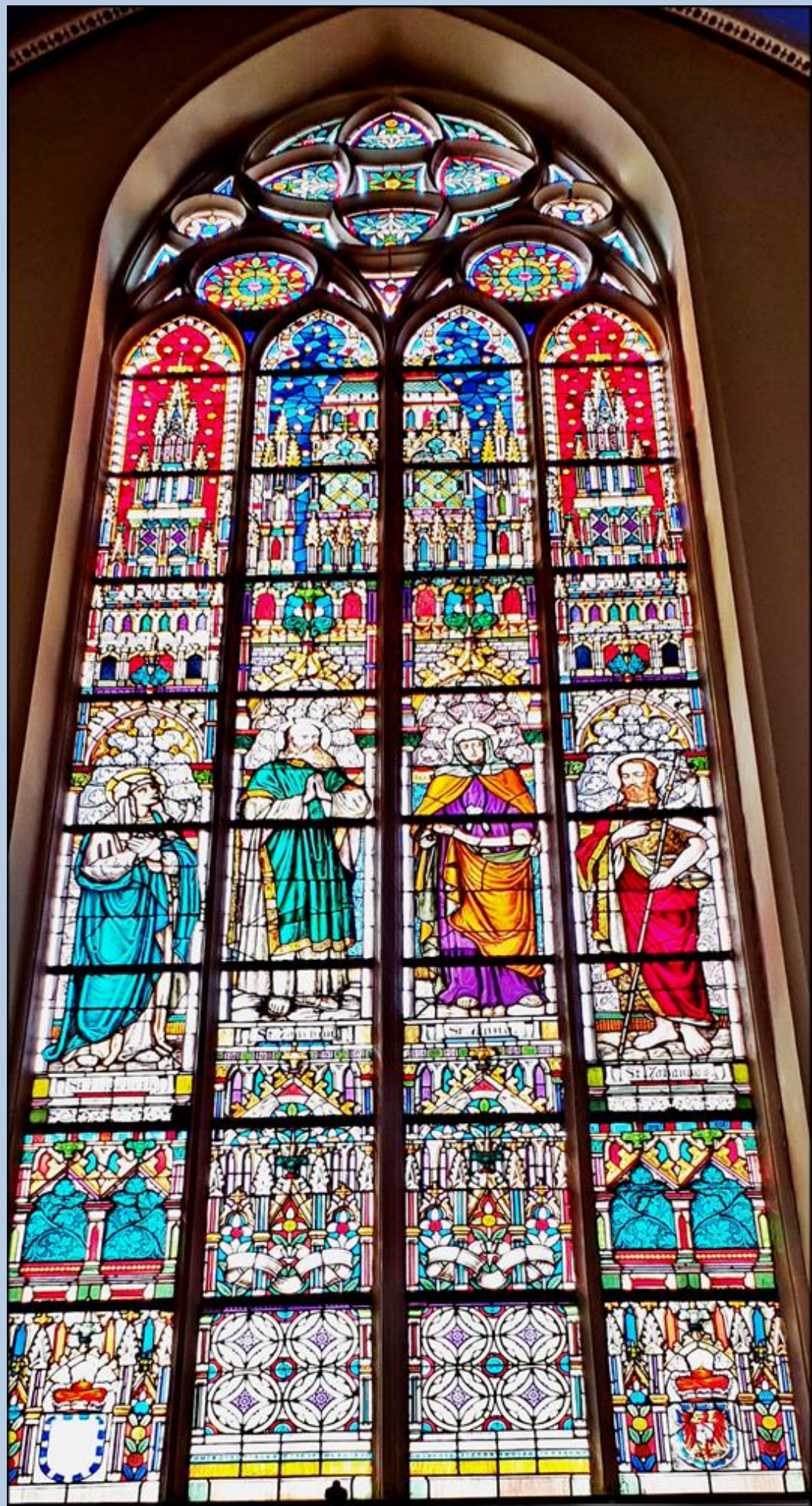

Jezus do grobu złożony

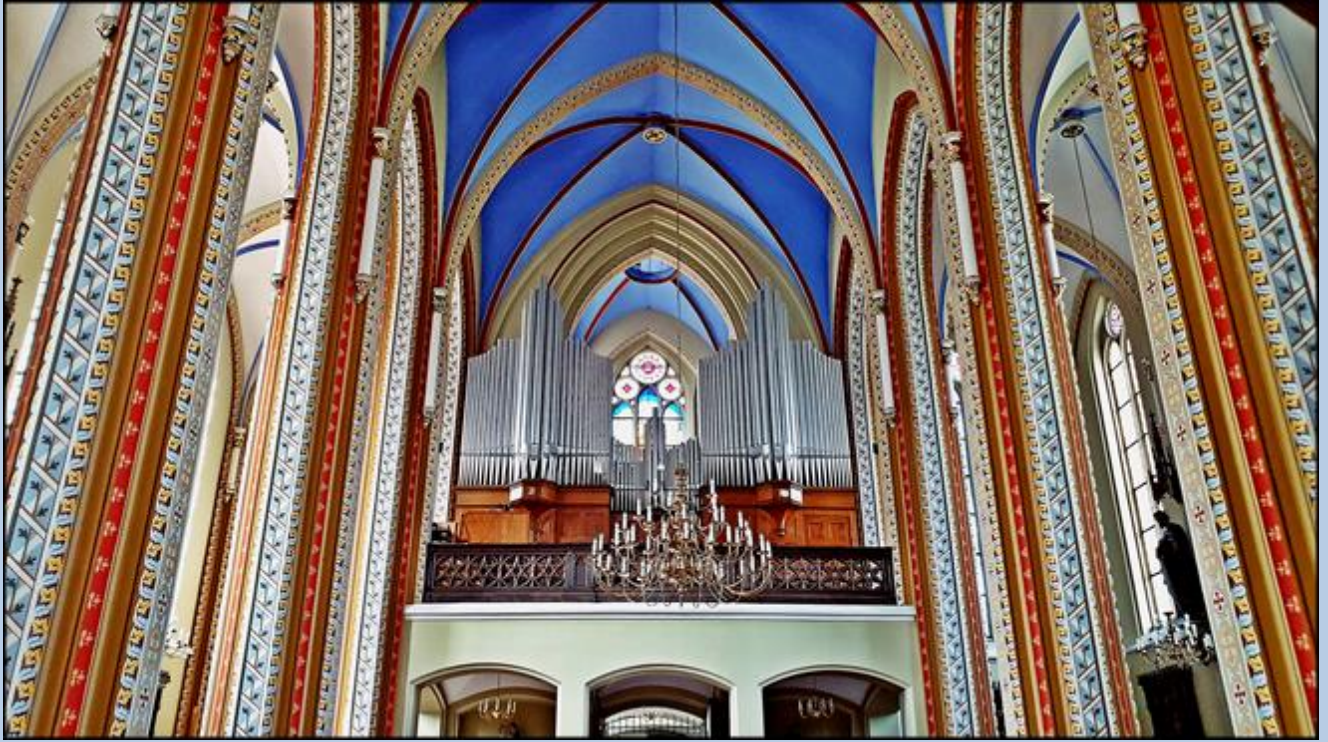

**NASI BLISCY - OFIARY WOJNY
NIECH SPOCZYWAJĄ W POKOJU
ZUM GEDENKEN UNSERER KRIEGSOPFER
RUHET IN FRIEDEN
1939 - 1945**

ADAMIETZ FRANZ
BANSCH GEORG
BANASCH PAWEŁ
BARTELEZKO SOFII
BECHER HILDE
BEDNAREK ELISABETH
BEDIAREK JOSEF
BIENIA JOHANN
BIENIEK KONRAD
BIENIEK ROMAN
BIJOK GERHARD
BLEISCHWITZ CARL
BLEISCHWITZ PAUL
BYSCZYK ALFONS
BYSCZYK FILIP
BYSCZYK MAXIMILIAN
BODYNEK ANTON
BODYNEK REINHOLD
BONK CARL
BRUKLA PAUL
BRZENCZEK RICHARD
BUCHANAN EMIL
BURCKE WILHELM
BURZAN KARL
BURZIK WILHELM
CICHON JOSEF
CICHON JOHANN
CICHON PAUL
CICHON THEODOR
CICHON VINZENZ
CZADA BENIGNAD
DILGOSCH THEODOR
DRONIA HEINRICH
ERTEL OTON
FABER ERNST
TALKE EUGENIE
TOMROBERT EMILIE
FRISO EMANUEL
GABRIEL PAUL
GALLA ERICH
GALLA JOSEF
GESLER ERNST
GIESEL GERHARD
GLADOS ALBERT
GNIELKA JAN
GNIELKA RICHARD
GNIZA KONRAD
GORZEL RICHARD
GRITZER JOHANN
GROSS JOSEF
GROSS JOSEF

HEIN VIKTOR
HELLERBRANDT JOHANN
HOLDNER ANTON
HOLEWA HUBERT
HOLEWA LEON
HOLEWA PAUL
JAKUBCZYK GEORG
JANASZAK ALFRED
JARDOSCH JOHANNES
JARDOSCH RAIMUND
JESCHZOK JOSEF
JOKIEL ANTON
JOKIEL JOHANN
JOKIEL ROMAN
JOKIEL WALTER
JONCA ANTON
JONCA KLARA
KAMPKA ERNST
KAPITZA GEORG
KAPITZA PAUL
KAPITZA PETER
KAPITZA STANISLAUS
KAPITZA WILHELM
KLEMEK WILHELM
KLEMONT JOSEF
KLINK ERICH
KLINK THEODOR

KLOSE JOHANNES
KÖHLER EBERHARD
KOLBA AUGUST
KOMANDER FRANZ
KOMANDER OSKAR
KOMANDER PAUL
KOMANDER STANISLAUS
KONIETZKO FRANZ
KOPFEC PAWEŁ
KORBELA FRANZ
KORBELLA EUGENIE
KOSCH MARTA
KOSTON FRANCISZEK
KOWACZ KAROL
KOWACZ PAWEŁ
KRÄMER IRENE
KRÄMER REINHOLD
KRIEGER EWALD
KRIEGER GEORG
KUBITZKI FRANZ
KUBITZKI PAUL
KUCHARCZYK ALFONS
KUHNA JOSEF
KULOZIK PAWEŁ
KUPKA FRANZ
LABISCH KAROL
LATA CZ FABIAN
LERCH FRANZ
LERCH JOSEF
MAJCHER PAUL
MAJNUSZ MAXIMILIAN
MANDLA IGONATZ
MANEK AUGUST
MANEK LUDWIG

SCHADY RICHARD
SCHELLER JOHANN
SCHELLER JOSEF
SCHELLER MAXIMILIAN
SCHELLER THEODOR
SCHULZ EMIL
SCHIRMANSKI JOSEF
SOBOTA JOSEF
SLADOCZYK JOHANNES
SLADOCZYK MAXIMILIAN
SLOFOSCH LUDWIG
SOBOTA JOHANN
SOBOTTA PAUL
SOBOTTA WILHELM
SOSNA LEOPOLD
STANIA ANTON
STILLER KARL
STEDZIK ERNST
SWACZYNA THEODOR
STYZISKO PAUL
THOMAS LEO
URSCH HILDEGARD
WARNER HUGON
WARNER JAN
WARNER STEFAN
WARZCHA EDUARD
WENDE PAWEŁ
WENDLER ALDIFY
WIDORN JOSEF
WIESNER HERBERT
WILNER JOSEF
WILNER HEINRICH
WILNER EMANUEL
WILNER FRANZ

ŚLAWIĘCICKI ANIOŁ

Piękna i symboliczna figurę Anioła grającego na harfie odano w roku 1903 w Gliwicach i ustawiono pierwotnie w pobliżu grobowców rodu Hohenlohe-Oehringen, do którego w latach 1782-1945 należały znaczne dobra w Slawięcicach i w okolicy. Grobowce znajdowały się na terenie parku, w jego części zwanej „parkiem anielskim”, którego znaczny obszar możemy podziwiać do dnia dzisiejszego.

Okazją do postawienia Anioła była osiemdziesiąta piąta rocznica śmierci księcia Friedricha Ludwika zu Hohenlohe-Oehringen (1746-1818) i pięćdziesiąta rocznica śmierci jego najstarszego syna, księcia Friedricha Augusta zu Hohenlohe-Oehringen (1784-1853).

Książę Friedrich Ludwik stał na czele armii pruskiej, która chciała zatrzymać pod Jeną marsz wojsk Napoleona na wschód Europy. Bitwa pod Jeną, 14 października 1806 roku zakończyła się klęską Prus, a książę Friedrich Ludwik wrócił do Slawięcic i zajął się intensywnie rozwojem tutejszego przemysłu i wzmocnieniem pozycji rodu Hohenlohe-Oehringen.

Po II wojnie światowej losy Anioła były bardzo pogmatwane. Wywieziono go poza Slawięcice. Świadkowie widzieli go w Opolu i innych miejscowościach Śląska. Przez pewien czas, w latach siedemdziesiątych XX wieku, Anioł stał już nawet w pobliżu składnicy złomu. Zdecydowana interwencja mieszkańców ówczesnej Gminy Slawięcice doprowadziła do powrotu figury Anioła w rodzinne strony.

Zadając powrotu Anioła, wielu mieszkańców Slawięcic, w tych trudnych politycznie czasach mówiło odważnie: „Jeżeli Anioł po wojnie potrafił ze Slawięcic wyfrunąć, to na pewno będzie miał siły przyfrunąć z powrotem”. Tak też się stało, Anioł „przyfrunął” do domu. Na początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku, z inicjatywy mieszkańców Slawięcic i ówczesnego Proboszcza księdza Jana Piechockiego, figurę Anioła grającego na harfie przeniesiono na miejsce, gdzie dzisiaj możemy ją podziwiać.

W 110 rocznicę „urodzin” Anioła niniejszą tablicą ufundowali mieszkańcy Slawięcic. Slawięcice, 2013 rok

